

NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
7
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV

Nem
lát,

nem
hall,

csak
morog.

Kedves Olvasóim!

E bevezető szöveg után olvasható a leges-leges-7x legeslegújabb, immáron hetedik nemkönyv összeállítás. Jó szórakozást hozzá!

(Nagyon most se szidjanak, mert mint köztudott, nekem is volt édesanyám!) 😊

2022

Bábel
(vagy egy újabb hülyeség)

Mózes I. könyve 11. fejezetének elbeszélése szerint: ... aki akarja, elolvashatja. ☺

Persze én most nem erről „elmélkedem”, illetve mégis. Életem során sajnos nem sok országban jártam, de ahová eljutottam, ott mindig megtanultam az alapvető szavakat, így aztán, ha bementem valahová, az ottani nyelven köszöntem. Meg persze a köszönömöt, az elköszönést - szóval pár apróságot. (Édesanyám tanítása: „Ha valahová belépsz, köszönjél!”) Persze ez mit sem ér, ha nem értik, hogy köszöntem. ☺

Van egy kínai bolt, (kedvenc boltom) egy szimpatikus fiatal pár boltja, és persze mikor bemegyek, kínaiul köszönök. Első alkalommal meglepődtek, de ma már jókat humorizálunk. Egyre jobban beszélnek a nyelvünket. Persze a hülyeségeimhez csak lassan szoktak hozzá. ☺
Egy eset: – Kínai óraketyegést kérek! – Kínai óraketyegést? – jött a meghökkenett válasz. Megkérdeztem, hogyan ketyegnek Kínában az órák? – Hát tikk-takk! – Jééé! A kínai óra is úgy ketyeg, hogy tikk-takk? – mint a magyar. A bolti alkalmazott megkegyelmezett a tulajnak, mondván: Tic Tac cukorkát kér a vevő! Jót vigyorogtunk.

A kínai köszönés, ha bemegy valahová, így köszön (fonetikusan írom le, hogy érthető legyen,): NYIHAÓ. Kis képzettársítással, ez egy „lónyertésre” hajaz. ☺ Elviccelődtünk, volt ott macskanyávogástól kezdve az egércincogásig minden! ☺ Na, innét kezdődik az „elmélkedésem” ☺. Tehát az állatok anno jobban viselkedtek, mint az emberek, hiszen a bábéli magyarázat szerint őket nem büntette soknyelvűséggel az Úr. ☺ A kutya Japánban is úgy ugat, mint Angliában. Képzettársítás: szerintem meg is értik egymást. ☺ Elkezdhetném az összes háziállat és vadállat felsorolását – de minek? Bizton állítom, hogy ha az ausztrál kakas reggel a magyar baromfiudvarban kukorékolná el magát, a tyúkoktól kezdve az emberekig mindenki megértené! ☺ Szóval ..., na de nem is folytatom! ☺

Bizonyítvány

Négy unokám van, közülük kettő leány. Mindketten, kitűnő tanulók. A bizonyítványosztás után (most már mondhatom, hogy „évek óta”) megígérem nekik, hogy elmegyünk – egy általuk választott helyre – süteményezni, aztán fagyizni. Idén, kissé módosult ez az esemény, ugyanis bekérezkedtem egy kedves ismerősömhöz, akinek egy csodás japán-kertje van. (A tulajdonosnak évek óta nagyon nagy tisztelője, és kertjének csodálója vagyok.) Így esett meg, hogy megkértem, és ő megengedte, hogy látogatást telessünk nála. Persze a lányok előtt titokban tartottam az úticélt, csak mikor odaértünk, tudták meg, hogy hová is mentünk. Mivel jártam már ott, emlékeztem rá, milyen csodás pázsit borítja a kertet, ezért már a kapuban felszólítottam őket: Le a cipőt! – mezítláb megyünk tovább. (nem számoltam egy kavicsos résszel, amit hősiesen leküzdöttek, (hogy közben mit gondolhattak szerencsétlen öregapjukról? 😊)) Na, szóval, a lényeg, hogy lementünk a kert alsó részébe. Jól emlékeztem, mesés pázsit várt minket. Unokáim tobzódtak a kert látványában. Tobzódtak. Élvezettel néztem, hogy élvezik a csodás környezetet és a csodás pázsitot. (a látvány szerint, elnézték nekem a kavicsos részt 😊) kiélveztük a kert szépségét, jóságát, megköszöntük a vendéglátónknak a lehetőséget. Ezt követően felvettük legkisebb unokámat, mert ő – lévén csak elsős – ugyan még nem kapott érdemjegyet, de munkáját megdicsérte a tanító néni, ezáltal a süteményezésre ő is „jogosulttá” vált. A cukiban mindenki választott és jóízűen fogyasztott, majd lassan hazaindultunk. Út közben megbeszéltük, hogy ezzel a kalanddal el akartam repíteni őket Japánba. Jó volt hallani, hogy úgy érezték, ez sikerült is. 😊 Ekkor adtam a tudtukra, hogy a történet még nem ért véget, mert a hét végén újra elviszem a társaságot a meglepetés befejezésére. Akkortájt nyílt a városban egy új kínai étterem. Minthogy mindhárom unoka szereti a kínai kaját, gondoltam, a „japán utazás” után, elmegyünk Kínába, ha csak egy ebéd erejéig is. Nem eresztem mondókámat hosszú lére – az ebéd jól sikerült. A lényeg, hogy remekül érezték magukat. Meg is köszönték. (nem tudták, hogy ez nekem az övékénél sokkal nagyobb örömet jelent)

Egy nagypapának nincs annál fontosabb dolog és nagyobb öröm, mint látni az unokák örömét.

Ui: A legkisebb unoka sulitáborba járt, és úgy adódott, hogy egyik nap én mentem érte. Elsétáltunk egy fagyizóig, aztán haza. Kimentünk a teraszunkra – ő befeküdt a hintaágyba, én lökdöstem a hintát, miközben hosszasan beszélgettünk... Utóbb elmeséltem a szülőknek, „két év alatt sem beszéltem a Dedussal annyit, mint ma”, mivel nem volt nála a tabletje 😊 így csak dumáltunk és dumáltunk. Két nappal később beugrottam hozzájuk. Köszönés után a kisunokám mellé ültem, mire ő kikapcsolta a tabletjét! Kérdeztem tőle, hogy mi van, lemerült a masinád? – Nem, beszélgetni akarok veled! – jött a szívemet melengető válasza... Nincs mit hozzá tennem! 😊

Elment felettem az idő

... már ami az értékrendemet illeti! ☹️ Gondolok itt a pénz értékrendemre.

Mobiltelefon tesztek olvasok, nem mintha vásárolni akarnék, csak úgy, a technikai érdekessége miatt. Az „olcsó készülék” – úgy tartja a fáma – „majdnem annyit tud, mint a csúcskészülékek”. Előbújik belőlem a kisördög és odalapozok az árakhoz. Na, kérem (már nem igazán lepődöm meg semmin), kétszázezer forintos árával azért én ezt nem sorolnám az olcsó készülékek közé. Olvasom tovább az „ismertetőt”. Megfizethető áru üzleti notebook... Ilyet sem akarok venni, csak az „általános műveltség” fenntartása érdekében olvasok róla. Lapozok az árhoz: „tájékoztató ár: NINCS ADAT”. De jóóóó! Ha külön-külön találkozom ezekkel a dolgokkal, hát lapozok, de így, egymás után kissé „mellbe vág”. Elgondolkodom. (persze hogy szoktam) Gyerekkorában tanulja meg az ember a pénz „értékét”. Mármint azt, hogy mennyi munkával és fáradtsággal lehet egy bizonyos pénzösszeget megkeresni. Amikor csak hosszú és fáradtságos munkával tudja az ember fia a pénzt megkeresni, akkor az elköltésével is „bajok” adódnak. Amikorra ott lapul a zsebben, az a bizonyos keservesen megkeresett pénz, mindig felvetődik a kiszemelt „dolog” megvásárlása előtt, hogy „megéri-e”. Nekem van egy – az életemet erősen befolyásoló – „gyerekkori” emlékem: Ipari tanuló voltam és a havi „keresetem” százhusz forintot tett ki. Valaki elmondta, hogy van huszonöt csomag szőlőkarója, amit el kellene vinni ... – háromszáz forintot adna érte. Ifjonti lelkesedésemnek köszönhetően, és ezen „hatalmas” összeg csábításának engedve, a bátyámmal ketten elvállaltuk a munkát. Vasárnap reggel hétkor kezdtük el és este hatra fejeztük be. A hely, ahová vinnünk kellett a karókat, egy előhegy tetején volt, oda pedig egy hat-hétszáz méter hosszú, nagyon meredek út vezetett. Azt terveztük, hogy egy kis kocsira fordulónként felteszünk három csomag karót, úgy húzzuk fel. Az első „kanyar” ráébresztett minket, hogy se három, se két csomagot nem tudunk felhúzni, csak egyenként lehet azokat felvinni. Mint mondtam, este hatra végeztünk, és életemben sem addig, sem azóta nem voltam úgy elfáradva, mint akkor. Osztottunk a megkeresett pénzen. A fejenként százötven forint elköltése – tudva, hogy megszerzése mekkora munkával járt – egy életre megtanította, ... (szóval azt)!

Ui. Egy családi beszélgetés során egyik sógornóm, magából kikelve magyarázta: „Mert mi nem panaszkodtunk, hogy kölcsön kellett kérnünk, hogy elmehecssünk nyaralni?” A feleségemmel csak egymásra néztünk, hazafelé pedig megbeszéltük: nem lesz nekünk bajunk abból, hogy nem kértünk kölcsön nyaralásra, inkább nem mentünk el nyaralni, míg meg nem engedhettük magunknak?

Gyerekszáj

Bejött a műhelyembe egy anyuka egy kislánnyal és annak bátyjával. A kislány előadta: Ebben az órában szeretnék elemet cseréltetni. Munka közben kérdezgettem őt. Ismered már az órát? Itt a kislány kissé elbizonytalanodott – anyuka válaszolt helyette. „– Nem, most megy még csak elsőbe.” Itt már a fiú is bekapcsolódott a beszélgetésbe. „– Az én órám akarta lenyúlni.” A kislány tiltakozott, végül az anyuka tett igazságot. Elmondta, hogy találtak egy órát otthon, így lesz külön órája mind a kettőjüknek. Kérdeztem a kislányt, hogy apuka, faragja-e már a baseballütőt? Anyuka nevetve mondta: „– Lassan nekilát.” Elkészült az óra. – Mennyivel tartozunk? – kérdezte az anyuka, amit a kislány hüen ismételt. – Ez az én ajándékom, az elsőbe menő kislánynak – feleltem. A kislány tanácstalan volt, anyuka tiltakozott, de végül meggyőztem őket az igazamról, elmentek. Már a következő vásárlómnak csináltam az óráját, amikor berobogott az előbbi kislány. Hozott egy tábla csokoládét, felém nyújtotta és közben így szólt: SEMMI NINCS INGYEN! A vásárlóm, elnevette magát, én úgyszintén. Meggyőztem őt, hogy ketten a bátyjával egyék meg a csokit. Még órák múltán is elkapott a nevetés, ahogy a kislány nagy komolyan mondta, „Semmi nincs ingyen”.

Hááát, innét is üzenem az apukának, kezdjen neki sürgősen a baseballütő faragásának!

Hülyeségek (már megint)

Lehet, hogy csak ez az egy hülyeség lesz leírva, de ahogy „ismerem az életet” lesz itt még több is. 😊

Munkahelyi hülyeség. Bejön egy vásárló: – Elemet szeretnék tetetni ebbe az órába – nyújt át egy női karórát. (A kínai ipar és a dizájnerek összefogásából megszületett valami.) Miközben veszem le a hátlapot, a vásárló kérdez: – Tessék mondani, ez márkás óra? (Ugyan hogyan mondjam meg tapintatosan az igazságot?) – Hááát, kb. ötszáz forintot ér. – Annyiért is vettem – válaszolta. Nem tudtam megállni, hogy ne kérdezzek vissza: – Tessék nekem megmondani, ha ötszáz forintért vette, mire gondolt? Talán arra, hogy egy százezer forintos órát kapott ezért az árért?” – Akár az is előfordulhat – jött a meghökkentő válasz ...

A szomszédomban (az órásműhely mellett) egy fodrászat műkszik. A fodrással nap mint nap hülyéskedünk. Minthogy van printerem, megkért, csináljak neki egy kis „Szabadság miatt zárva, nyitás ...” feliratú táblát. Elképedve néztem rá! – Hé! Mikor láttál nálam ilyen táblát kitéve? Nem ragadt rád a hülyeségeimből annyi, hogy ilyet nem írunk ki? – Akkor találj ki valami más szöveget, és azt rakom ki. Megszületett! „Valami miatt zárva, nyitás ...” Aztán lelkesedésemben csináltam még egy táblát: „Elmentem, vissza sem jövök, nyitás ...” Úgy látszik, mégis csak ragadt rá valami a hülyeségeimből, mert mindkét táblát kitétte. Elment. Jöttek a szomszédok: – A Hugi fenékbe fog rúgni, mert ezt a táblát biztosan te tetted ki! Nem tudtam elhitétni velük, hogy más is lehet lökött rajtam kívül! 😊 (tudtam én, lesz itt hülyeség bőven!)

Én az „éves szabadságomat, karácsony és újév között veszem ki. Ilyenkor kikerülnek a hülyébbnél hülyébb kiírások, a boltom bejárati ajtajára. „Világkörüli útra mentem, de hétmérföldes csizmába, így január 3-ra visszaérek.” „A főnököm kirúgott, mert fizetésemelést kértem, ha visszakönyörög, január 4-re jövök”. Szóval ilyen idétlenségeket írok ki, a megszokott „Szabadság miatt zárva”, helyett. Egy kedves ismerősöm mesélte: „rokon látogatójával, mindig eljönnek megnézni az idétlen kiírásokat”. Hát ugye hogy érdemes „idétlennek” lenni, ha..... 😊

Köszönés

Már megint morgolódok! Az alapgondolat: Ha erdőben jár az ember és találkozik egy másik „erdőjáróval”, teljesen természetes, hogy köszönnek egymásnak. Ha egy apró kis faluban jár az ember, sokszor találkozik a házuk előtt ücsörgő idős emberekkel, és ugyancsak gyorsnak kell lenni, hogy megelőzze őket a köszönéssel. Valamiért az idősebb korosztálynak természetes, hogy köszönjenek. Visszatérve az első alapgondolathoz, menvén az erdőben, találkozunk fiatalabb társasággal, mi köszönünk. Kissé zavarba jönnek, de visszaköszönnek – tehát még nem reménytelen a dolog. ☺ Mesélik, hogy az emeletes házakban, sokszor a szomszédjukat sem ismerik az emberek. ☹ Divat lett bezárkózni? Jó is, ha nem köszön a szomszéd, mert nem kell visszaköszönni. Érdekes következtetés, hogy a természetjáró emberek köszönősebbek a „városi” embereknél. Figyelem az embereket. Ha bejön egy szülő a gyermekével, általában köszönnek. Ha a kicsi szégyenlős, és előfordul, hogy a szülő többszöri kérése ellenére sem köszön, akkor segítség gyanánt viccelődöm vele, míg el nem mosolyodik, és nem mondja hogy „Szia!”. Nem szabad sajnálni az időt a köszönésre. Engem édesanyám arra nevelt, hogy „Ha bemész valahová, hangosan köszönjél!”. Nap mint nap bemegyek egy hozzám közeli boltba, amikor is HANGOSAN köszönök, hogy „Jónapot kívánok”. Érdekesek a reakciók. A boltosok, mivel régóta ismernek, szintén hangosan visszaköszönnek. (A többi vevő felkapja a fejét, hogy ki ez az idióta, aki ilyen hangosan köszön.) ☺ Az természetes, hogy a gyermekeimet is megtanítottam a köszönésre. (Nyári gyakorlaton volt az egyik fiam egy gyárban. Lelkére kötöttem, ha beküldik valamelyik műhelybe, hangosan köszönjön és bólintson is a fejével – merthogy mennek a hangos gépek, és lássák is, hogy köszönt. Visszakérdezett: „Kiabáljak?” Mondtam neki, hogy a hangos köszönés az nem kiabálás. Pár nappal később: „– Igazad volt! Bejött az irodába egy férfi, szinte belenyomta a képét az arcomba, de nem köszönt. Nagyon bosszantó volt!” Hát igen. Ennyit a köszönésről...

Nem teljesen ez a folytatás, de szerintem nagyon hasonló a „köszönöm” szó. Tudom, már „fanyalogtam” róla, de egy „eset” miatt újra „morgolódok” egy kicsit. Tv. Hírdetés. (persze hogy tizenkét év felettieknek ☺) Egy kisgyerek vidáman futkorászik, aztán fáradtan megpihen egy széken. Anyukája kivesz a hűtőből egy szelet valamit és odaadja neki. A kisgyerek megörül, beleharap a „valamibe” és elfut. Könyörgöm!!! Így neveljük a gyerekeket? Nem az lenne a minimum, hogy a kisgyerekekkel elmondatok egy „KÖSZÖNŐM”-öt? Igen! Mi neveljük a gyerekeket! Sajnos ÍGY!

Dizájner

Nem is tudom, hogyan nem firkáltam már ki magamból a dizájnerek iránt érzett „ellenszenvemet”. Szakmámból adódóan naponta találkozom „érdekes” esetekkel. Tapasztalom, hogy a dizájnerek átvették a hatalmat a fejlesztőmérnökök felett. Ők mondják meg, hogyan nézzen ki az óra, hogyan ... – szóval, mindent. Sajnos ez meg is látszik az órákon, meg minden másokon is. Persze én – egy kis falusi jöttment órás létemre – hogy is jövök ahhoz, hogy kritikával illessem a nagyvállalatok dizájnereit? ☹️

Más. Megállok egy áruház bejáratánál (persze hogy biciklivel). Éppen készülök kikötni a „pejkót” (biciklit), amikor is elkezdem magamban emlegetni a dizájner közeli hozzátartozóját. Koromnál fogva én még emlékszem azokra a kerékpártárolókra, amikbe csak be kellett tolni a kerékpár első kerekét, és ott le lehetett lakatolni. Azokban a tárolókban a kerékgumi a fordított V alakú, fém tároló részre támaszkodott. Ma a „modern” dizájnerek által tervezett „kerékpártároló” egy rémálom. Betolom a kerékpár első kerekét ebbe a „modern”, kb. ötven centi magas fekvő spirál két köre közé, és elkezdek szitkozódni, merthogy a kerék a spirál hatására elkezd dőlni mindaddig, míg a küllőkön meg nem feszül. Így akár ott is hagyhatnám, DE ezt minimum két-három küllőm bánná. Most tényleg! Az a szerencsétlen „dizájner”, aki ezt megtervezte, soha nem tette be a biciklijét egy ilyen „tárolóba”? Elgondolkodom... Lehet, hogy soha nem is volt kerékpárja, mert neki, aki a hülye ötleteivel kisebb vagyonokat keres, már „snassz” lenne kerékpározni, így nincs is tapasztalata arról, milyen hülyeségeket tervez. Lehet, hogy művével felül kívánta múlni a régmúlt idők kerékpártárolóit. Rendben van! Sokan csináltak már hülyeséget, DE csak azért sírok, mert úgy látom, a hülyeség megint győzedelmeskedett az értelem felett. Még idáig „rendben” is volna, de továbbgondolom a dolgot. Ezeknek a dizájnereknek nincs főnökük? Azoknak a megrendelőknek, akiknek ilyen (finoman szólva) szemetet leszállítanak, minden jó? Nekik sincsen kerékpárjuk? Gondolom, nekik is van főnökük, de lehet, hogy azoknak sincs biciklijük. Szóval, egy egyszerű parkolásból ennyi „mérgező gondolat” született. ☹️

Na ennyi a „rinya”, a dizájnerekről! ☹️

Étel

Hogy ne zavarjuk egymást, nejem a másik szobában nézi a tévét. Szól, hogy „Gyere be, nézd ezt meg!” Egy „főzőműsorban” „celebek” alkottak valamit. Az egyik „celeb” hölgyvendégnek mondták: „Adjál egy mélytányért!”. Zavart csend következett. „Melyik a mélytányér?” – kérdezte... Kimenekültem a szobából.

Más. „Gyere be!” – invitált újra a nejem. A tévében ismét egy főzőműsor, ahol is egy „séf”, mit „séf”, „SZTÁR séf” mutatja be, hogyan kell szétválasztani a tojássárgáját a fehérjétől. Na mármost, édesanyám hajdan megtanította nekem a tojás feltörés, hogy kell csinálni: „Végy egy poharat, mindig abba öntsd a feltört tojásfehérjét, szagold meg, és öntsd a sárgáját abba a tálba, amiben fel akarod dolgozni, valamint öntsd a fehérjét egy másik tálba, amiben azt akarod feldolgozni. Ezt a folyamatot addig ismételd, amíg fel nem törted az összes felhasználásra szánt tojást!” Magyarázatul hozzátette: „Ezt azért kell így csinálni, mert ha esetleg egy romlott vagy csak állott tojás került a többi közé, miatta ne kelljen kidobni a feltört tojásokat.” Sőt, a tojássárga kiöntése után az ujjával ki is törölte a tojáshéj belsejét, hogy ne menjen pocskba egy csepp tojásfehérje sem. (akkor még takarékosan éltek az emberek 😊) Szóval, az említett „séf” egy nagy rakás tojást tört fel, beleöntötte mind egy nagy üvegtálba, aztán a kezével belemarkolt a tál tartalmába, és egyenként szedte ki a sárgáját, mondván: „Ez a legjobb módszere a tojássárgája és a fehérje szétválasztásának.” A tojáshéjat gyorsan félredobálta... Elgondolkodtam. Mi van, ha csak egyetlen egy romlott tojás van a készletben? Mi van, ha egy tojássárgája nem olyan állagú, és szétmegy? A sok félredobott tojáshéjban maradt fehérjéről már nem is beszélek...

A másik „sztárséf” a feltört tojást a kezébe öntötte, és az ujjai között csurgatta ki abból a fehérjét. Hát nem tudom, de szerintem az egyik „gusztustalanabb” megoldás, mint a másik! Én a mai napig az édesanyámtól tanult módszert használom. A tojáshéjban maradt fehérje pocskba menetele NEM ANYAGI kérdés! Érdemes lenne elgondolkodni azon is, hogy egy tojás „elkészüléséhez” mennyi minden szükségeltetik: kiscsibe, tyúk, eleség, a tojást összeszedni, csomagolni, kiszállítani a boltba, megvásárolni, hazavinni. Szóval mindennek a munkának a semmibevétele az, amikor kidobunk olyan tojáshéjakat, amikben még rendesen van fehérje, vagy egy „hibás tojás” miatt kell kidobni az addig feltört tojásokat... és mindezt a tévében egy „séf” mutatja az embereknek! Nejem már többször is szörnyülködve mesélt a „celebek” főzéseiről. Mindig megkérdézem tőle: „– Minek nézed?” „– Örülj neki, hogy nem kell megkóstolnod a főztjüket!”

„Kedvenc” sztárséf alkotás az „ÚJRAGONDOLT” kaja. „Kedvenc újragondolt” ételem a gulyásleves „újragondolva”. Ez a következőképpen néz ki: Kihoz a pincér egy nagy tányért, közepén két-három pörkölt húskocka, körbe rakva sárgarépaszeletekkel. Újólaj megjön a pincér, és egy csésze levet önt a tányéron lévő „izére”. Na mármost, az én gulyáslevesemben együtt fő a hús, a hagyma, a zöldségek, és ezeknek az ízharmóniája jelenti a gulyáslevest – persze nekem! Igen, készülnek olyan „nyomdafestéket nem tűró ételek”, amiket nem szívesen kóstolnék meg én sem! Történt, hogy az egyik „versenyzőnek” az jutott feladatul, hogy csináljon krumplifőzeléket „újragondolva.” „Nehezítésként” elősütött hasáburgonyát kapott hozzávalónak. „Becsületére” váljon, hogy meg is csinálta belőle az újragondolt krumplifőzeléket, de mert fasírozottat tett rá, megrótták érte – mondván: Mi ebben az újragondolás? Mondtam is a nejemnek, ne nézze, és főleg NEHOGY TANULJON az ilyen

főzőműsorokból! 😊 Hozzátenném, hogy igazából „mindenevő” vagyok, sok mindent kipróbáltam, kipróbálok és ki is fogok próbálni, DE ... 😊

Na kérem, én itt fejezem be „celebügyi” sirámaimat! 😊 Ha ilyen és ehhez hasonló „főzéseket” látnak, gondoljanak a sirámomra! 😊

Megfelelési kényszer

Sajnos vannak emberek, akiket a „pártvezetés” oly módon irányít, hogy ha azt mondják nekik, egyszer kiabáljanak egy nagyot, akkor ők – a megfelelési kényszer hatására – minimum kétszer kiabálnak, de rosszabb esetben háromszor is. Ők azok, akik igazából nem gondolkodnak, csak a „pártvezetés” elvárásait magukévá téve cselekszenek. Rájuk mondják a „nemhívók”, hogy fanatikusok. Na mármost fanatikusok minden „rendszerben” előfordulnak. Legfőbb ismervük, hogy az „előző” rendszer „hívói” voltak, az akkori rendszerben is fanatikusán hittek. Aztán, midőn megbukott az a bizonyos fanatikusok által kiszolgált rendszer, s eltelt egy kevéske idő, ezek a kiszolgáló emberek valahogy megvilágosodtak, és az „új” rendszer szolgálatába álltak, természetesen fanatikusán. Újra és újra előnti a tudatukat immár az új gazdájuk iránti megfelelési kényszer. Különös – akarom mondani általános – ismertetőjük a fanatizmus. Na mármost, a fanatikus emberrel sajna nem lehet vitatkozni. Ő – a megfelelési kényszer hatására – gondolkodás nélkül szajkózza a „pártvezetés” kinyilatkoztatásait, és természetesen minden kérést, utasítást, dupláz, sőt tripláz. Lelki füleimmel, „hallom” az Omega „Arcnélküli ember” című dalát. ☺

Nem tudom ... lehet, hogy neki van igaza! Nem pazarol tengersok időt arra, hogy egy-egy kijelentésnek utánaolvasson, ne adj Isten, más véleményt is meghallgasson. Egyszerű a képlet, amit a „Vezér” megmondott, az az „igaz”! – nincs apelláta.

Sajnos ez bármelyik oldalra igaz.

Papamese akárhányadik

Ez a „papamese” speciálisan esztergomi. (eddig is mind az volt ☺) Valamikor réges-régen az emberek jórészt fával tüzeltek. A fát „ölfa” formájában vásárolták meg. Általában megszervezték, hogy amikor a fuvaros (ez anno lovaskocsis fuvarozót jelentett) meghozta az összevágandó ölfát (ami nagyból egy méter hosszú, különböző átmérőjű farönköt jelentett), hívták a Tóth Vilibácsit. Vili bácsi a csühögőjével meg a segédjével jött időre, és össze is vágta a fát. Ez a „csühögő” egy igazi esztergomi ikonnak számított. Egy nagyon régi motor volt felszerelve egy alvázra. A motor oldalán, egy nagy lendkerék volt, ami a motor működésének része volt, a másik oldalán, egy nagy tárcsa, ami egy lapos szíj közbeiktatásával, hajtotta a „csühögőt”. Volt rajta két ülés, amin Vilibácsi, és a segítője ült, az elején, mint egy háztető, amin folyt le a hűtővíz, ami hűtötte a motort. A masinát Vili bácsi vezette egy nagy kormány segítségével. Amikor megérkeztek a helyszínre, a lapos szíjat, átrakták a fűrész tengelyére, ami egy nagy hetven-nyolcvan centi átmérőjű fűrészlapot hajtott meg. A segítő egy V-alakú vályúba tette a farönköt, amit aztán Vili bácsi szakavatott mozdulattal rányomott a fűrészlapra. A csühögőnek érdekes hangja volt. A motor lassú töfögése fel lett gyorsítva, ezáltal a fűrészlap magas, sivító hangot adott, ami aztán mikor Vilibácsi nekinyomta a fát, lelassult. Nem állt le egészen, mert ahogy lassult a fűrészlap fordulata, Vili bácsi kissé visszafogta a fát, hogy a fűrészlap felgyorsuljon. Szóval vágták a fát, mi gyerekek pedig néztük és vártuk, mikor fejezik be a munkát. Akkor Vili bácsi leszedte a lapos szíjat, visszarakta a „csühögő” meghajtására. A fizetéssel, na meg a jól végzett munka örömeivel, mentek tovább a következő helyszínre. Mi gyerekek meg persze csapatosan kísértük, mert a „csühögő”, körülbelül négy-öt kilométeres sebességgel száguldott. Igen, tudom, ma már benzines láncfűrészsel végzik ezt a munkát, és vágott meg hasogatott fát visz a megrendelőnek az autóval szállító fuvaros, éppen ezért gondolok nosztalgiával vissza ezekre a dolgokra.

Persze ma már nem is érdekli a gyerekeket ez, DE akkor várva várt esemény volt végignézni, ahogy Vili bácsi végigpöfögött a városban a „csühögőjével”.

Katona

Egyszer már elmélkedtem a katonákról, azóta egy igencsak kínos – és számomra megdöbbentő – látványban volt részem. Egy szénabála szállító járművet állítottak meg a város főútjának bevezető részén, ahol is záróvonal sorolja az arra járó gépjárműveket. Meg lehetett volna állítani húsz-harminc méterrel odébb is, akkor nem okoztak volna közlekedési káoszt, bár számomra ez volt a kisebbik „probléma”! DÖBBENETEMET egy katona viselkedése váltotta ki. A két rendőr alvázszám-ellenőrzést végzett a gépjárművön, a katona pedig TÜZELÉSRE KÉSZ GÉPPISZTOLLYAL állt az út közepén. Az csak egy mellékes szál, hogy az „ellenőrzés alá vont személy” egy köztisztviselőként álló esztergomi polgár volt, ami igazán felháborított, az az volt, hogy a katona tüzelésre kész állásban tartotta fegyverét. Kétezerhuszonegyet írunk! Nem állunk hadban senkivel! (Igen, tudom, a vírussal hadban állunk, de mint köztudott, a vírust géppisztollyal nem lehet legyőzni.) Értem én, hogy „veszélyhelyzet” van kihirdetve, DE MIRE FÖL A TÜZELÉSRE TARTOTT FEGYVER? Értem, menjen a rendőrökkel a katona (a fenét értem!), de a vállára vett fegyverrel! Egyetlen épeszű ember sem engedhetné meg azt, hogy békeidőben TÜZELÉSRE TARTOTT FEGYVERREL KÖZLEKEDJEN EGY KATONA! Elborzasztó látvány!

Találkoztam a városközpontban is egy ilyen „járőrrel”. Két rendőr sétált, egymással beszélgettek, miközben mögöttük egy katona – jobbra balra forogva, kezét az elsütő billentyűn tartva – tüzelésre kész fegyverével Rambóként követte léptüket. Halkan kérdezem, a két rendőrnek miért nem kell a kezében tartania a pisztolyát? Vagy miért nem tartják a kezükben a gumibotjukat, a másik tenyerüket ütlegelve vele, hogy demonstrálják a nem is tudom mit? Mert nincs háborús helyzet? Valaki miért engedélyezi azt, hogy egy katona megfélemlítse a lakosságot? Közlöm, voltam katona, és álltam őrségben épp eleget éles lőszerrel megtöltött fegyverrel. Talán épp ezért tölt el nagyon rossz érzéssel ez a látvány! Nem tudom, mi az előírás most, ebben a „háborús” helyzetben, de ezt NEM SZABADNA MEGENGEDNI! Végeztem egy kis kutatást. A rendőrök szerint a katonáknak „Lehet, hogy ez az előírás.” Érdekes, akik válaszoltak a kérdésekre, mindannyian úgy vélték: „Biztos, hogy ez az előírás.” Mint mondtam, kutatok és nagyon szeretném, ha egy illetékes katonai vezetőtől kérdezhetném meg, hogy Némileg árnyalja a dolgot, hogy egy pesti utam alkalmával is láttam két rendőrt egy katonával, aki a derékszíján viselt pisztolyokkal kísért a rend őreit. Tehát semmi tüzelésre tartott géppisztoly, csak egy marokfegyver. Lehet, hogy nem egyértelmű a szolgálati utasítás? Vagy Pesten jobban átérzik az illetékes parancsnokok, hogy milyen elrettentő látvány a „rambósított” katona?

Na kérem, itt fejezem be ezt a merengést! ☹️

Ez még mindig a hülyeségeimből
Szép magyar nyelv

Sajnos be kell vallanom, öregszem! ☺ Számomra az öregedés legfőbb bizonyítéka, amikor is elkezdik mondogatni, hogy „ezek a mai fiatalok...”

Ha bent vagyok a műhelyemben, mindig nyitva van az ajtóm, még a hűvös idő beállta után is. Ebből adódóan, ha akarom, ha nem, hallom a téren hangosan beszélők szövegét. Mostanában egyre többször jut eszembe Kazinczy Ferenc, illetve vele összefüggésben, a „szép magyar nyelv”. Mi sem voltunk jó gyerekek, de mikor lehülyéztük egymást, édesanyámtól erős fejmosást kaptunk. Miközben dolgozom, hallom, amint a kint „beszélgető” társaság legfőbb szóvivője előadást tart: „– Ma nagyon be fogunk b....., mert nálam van a fater bankkártyája, és elverünk róla vagy negyven-ötvenezer pénzt.” Aztán tíz percre elhalkulnak, majd méltatlankodva visszatérnek. „– Ez a letiltotta a bankkártyáját. De akkor minek adta oda ez a, ha letiltotta?” A délután azzal telik, hogy minden később jövő „barátjának” elűjságolja: „Az a odaadta a bankkártyáját, de letiltotta.” Na, már most, a „sztorin” túl bevallom, megdöbbenett az alpári beszéd. Megdöbbenem azon, hogy a saját édesapját-nak nevezte. Megdöbbenett az is, hogy a társaságukban lévő három-négy leányzó beszéde, ha lehet, még alpárabb volt a fiúk beszédénél. Nem mintha nem lennék híve az egyenjogúságnak, de rettenetesen elszomorít, hogy ilyen előfordulhat. Amikor édesanyám megfedett bennünket a „hülyezésért”, elszégyelltük magunkat. (persze azután is előfordult, de igyekeztünk nem az édesanyánk előtt mondani egymásra a szót). Mára itt már annyira elfajultak a dolgok, hogy a kisgyerekes járókelők kezdik elkerülni a teret. A boltosok hiába hívják a „közterület-felügyeletet”, kérésük süket fülekre talál. Igen, persze hogy tudom, nem állhat minden sarkon közterület-felügyelő, DE! Annyi panasz után, amennyi hozzájuk beérkezik, talán elképzelhetetlen lenne, hogy kicsit sűrűbb megjelenéssel biztosítsák a tér nyugalalmát?

Káromkodás! Elhatározásra jutottam, nem megyek el a dolog mellett. Tekintve, hogy változatlanul nyitott ajtónál dolgozom, egy alkalommal egyenes adásban hallottam egy fiatal lány még megszéledített változatban is leírhatatlanul ordenáre szövegelését. Kimentem és megszólítottam a társaságot: „Aranyosak vagytok, fiatalok vagytok, de nézzetek kicsit körül! Láthatjátok, most is három kisgyerek van pár méterre tőletek. Feltétlenül ilyen csúnya beszédet kell hallaniuk?” Ugyancsak meglepődtem, hogy nem küldtek el melegebb éghajlatra, és váratlanul ért, hogy a társaság két fiú tagja hangosan engem támogatott. „– Mi is ezt mondtuk, de hiába!” Erre a leányzó szégyenkezve takarta el a száját, majd elnézést kért.

Háát, kérem, idáig jutottam Kazinczytól és a szép magyar beszédétől... Persze tudom, minden mindennel összefügg. El kell még mondanom, hogy ez az egész dolog le vagyon fordítva nyomdafestéket tűró változatra, merthogy az eredeti szöveg olyannyira vulgáris volt, hogy abba még én, a sokat megélt nyugger is belepirultam.

Pálya

Rólam már köztudott, versenyellenes vagyok 😊. Amiért megint hangot adok morgolódásomnak, az a következő.

A munkába menet, illetve onnét a hazajövet, általában a „bicikliúton” keresztül történik. Útközben sok esettel gazdagodott a repertoárom. Az Erzsébet parkon áthajtva, sétálókra nem szoktam csengetni, inkább lemegyek a füre, és úgy előzöm meg őket. Külön figyelek a kisgyerekes sétálókra, ha ilyet látok, még nagyobb kerülővel kerülöm ki az embereket. Úgy vagyok ezzel, hogy nem kerül fáradságba az a kis kitérő, és ugye sok jó ember kis helyen is elfér. Persze sokszor előfordul, hogy a sétálók húzódnak le az út szélére, ilyenkor egy köszönőmmel nyugtázom a kedvességüket. Ez sem kerül semmibe, ugyanakkor – legalább is nekem – jó érzést okoz. Többször találkozom edzést tartó kerékpározó fiatalokkal. Igen, tudom, jó időt akarnak teljesíteni, ezért meglehetősen nagy sebességgel hajtanak át a sétálók és a hétköznapi biciklizők között. Ha bármilyen akadályt látnak, hangosan kiabálják: „pálya”. Még ezt is értem, ha nem is helyeslem. Amikor látom őket, már messziről kitérek előlük, mert van a társaságban egy fiatal, nyolc-tíz év körüli kisember, aki láthatóan senkire és semmire nincs tekintettel. Látom, ahogy a társai, akadályt észlelve lassítanak, míg ő agresszívan elszáguld mellettük. Arcára kiül, szinte el is torzítja azt a mindenáron győzni akarás, a győzelem mindenek felett! Társaságban beszélgetünk, és szóba kerül az előbbi eset. Az egyik beszélgetőtársam meséli, hogy fültanúja volt, amint ugyancsak ebből a társaságból egy versenyző kislány sírva panaszkolta az edző hölgynek, hogy véletlenül átment, egy – az úton fekvő – kutya lábán, és lehet, hogy el is tört szegény kutyus lába. Az edző: „Jól tetted. Tanulja meg a gazdája, hogy ne engedje az úton feküdni a kutyáját!” Hát igen! Ki kell ölni a jóérezsű gyerekből az érzelgősséget! Győzni kell! A sajnálat nem megengedett a győzni akaráshoz. Az előbbieken említett fiatal srácon látszik is a feltétlen győzni akarás. Ha a többiek nem vigyáznának rá, már biztosan fájdalmas baleset részese lett volna. Belelovalja magát a győzelembe, neki csak az számít, bármi áron. Számomra ez a trenírozás szomorú és „embertelen”. Úgy gondolom, a SPORT ennél sokkal több! A sportolás szükséges a szellem, az erkölcs fejlődéséhez, az egészség megtartásához és még sorolhatnék számtalan indokot, DE ez az öncélú, mindenkin átgyalogolni vágyás, hááát ez egész biztosan nem a sport jellemzője! Én örülök, hogy van közöttük olyan, akinek még jó a lelke, és bánatos, amiért Ezt meg kellene becsülni, és nem kiölni belőlük! ... mert mit ér a győzelem, és főleg milyen győzelem az, ami a lélek megölése árán születik? Igen, tudom, most lehet sorolni a jelzőket, hogy én milyen, meg milyen vagyok, de vállalom! 😊

Szaloncukor

El vagyok keseredve. ☹️

A minap ebéd közben hallgatom, hogy feleségem hangosan olvas egy hirdetést. „Ötvenkét féle ízben kapható a szaloncukor”. Mint mondtam, el vagyok keseredve! ☹️ „Csak” ötvenkét féle? Hogyan fogom ezt túlélni? Gyerekkorom jut ismét eszembe. ☹️ Volt ugyebár a „huszonkilenc forintos” citromos, puncsos, csokoládés szaloncukor, aztán volt a drágább, harmincnégy forintos, diós, citromos és csokis szaloncukor – és kész. Persze akkor is volt, hogy maradt a boltokban az olcsó cukorból, amit az ünnepek után leértékelve, tizenhat forintért árultak. (bár nem igazán sok maradt. ... arról nem beszélve, hogy általában édesanyám főzte a szaloncukrot, és csomagolta az előző év félrerakott, és gondosan kisimított szaloncukorpapírba.) Csak merengek. Mennyi felesleges „szaloncukor” megy vajon majd „pocsékba”? Szélesítem a „látókörömet”. Milyen sok terméket gyártanak le vajon a Földön, ami aztán „pocsékba” megy? Ezeknek a termékeknek az előállításához munkaerő kell, energia kell, alapanyag kell, és még sorolhatnám legalább két nemkönyv terjedelméig, hogy mi minden. Érteni vélem (pedig nem), hogy az ilyen-olyan okból lefoglalt termékeket drága pénzért semmisítik meg. Gondolok itt a hamis márkajelzésű vagy hamis zárjegyes termékekre. A feketén kifőzött alkoholtermékeket elégetik, a drága pénzen megtermelt alkoholt meg az üzemanyagokhoz keverik. Van sok rászoruló, akik élveznék a lefoglalt ruhák melegét. Igen, tudom, sok visszaélés történt ezen a téren. Nem tudom, mit és hogy kellene csinálni (mert ehhez sem értek), de vannak okos emberek, szép számmal, ha felkérnék őket, biztosan kitalálnának jó megoldásokat. Állandó téma az emberiség megmentése „klímaügyileg”. Kissé belegondolva, hogy mi minden megy pocsékba, mekkora a megsemmisítésre felhasznált energia, és hogy milyen mértéket öltenek a velük járó környezeti károk – hát nem is tudom...

Illetve dehogynem, de itt befejezem a „kesergést”, remélve, hogy egyszer csak jobb lesz, csak a természet bírja ki addig!

El.....k

Régi szórakozásom, hogy az Esztergomban zajló nagyobb építkezéseket heti rendszerességgel „le-émlékképezem”, aztán az épületek elkészülte után a képekből készítek egy párperces zenés összeállítást, „digirámát”. Ezek az „émlékképezések” általában szombat délután vagy vasárnap történnek. Éppen a sportcsarnok újjáépítéséről csináltam képeket, amikor a képek elkészítésének idejére a „Gyakorlóiskola” bejárata előtt állítottam le a kerékpáromat. „Munkám” végeztével éppen fel akartam pattanni a járgányomra, amikor megakadt a szemem az iskola bejáratától pár méterre lévő buszmegállóba kitett hirdetésen, ami az „El.....k” című filmet hirdette. Nem politizálok! Ez sem az! Tőlem alázhatják a politikusok egymást, DE ezen azért elgondolkodtam! Tudom, perverz fantáziám van! (pedig nem) Elképzelttem, hogy jönnek ki a gyerekek az iskolából, fogja édesanyja kezét a másodikos kisdíák, aki már tud olvasni. Elolvassa a hirdetést, és megkérdezi az anyukáját, „– Anya, mi az az el.....k?” Mindenki fantáziájára és vérmérsékletére bízom, hogy milyen „válaszokat” gondolnak ki. Értem én, hirdetés egy filmre, nincs is vele semmi gondom! Illetve dehogy nincs! Egy beteg elme kijelentését hirdetni, hát lelkük rajta. De számomra az igazi perverzió az, hogy ezt egy általános iskola, SŐT, egy EGYHÁZI általános iskola bejárata mellé teszik ki, ahol kisgyerekek jönnek-mennek....!

Most mit mondjak? Hogy ezt el.....ták?

Szép magyar nyelv!

Aztán éppen „szünet” van a tévéműsorban, amikor is jön a hirdetés: „A következő műsor tizenkét év alatti nézőinknek nem ajánlott!” – és persze mit hirdetnek? – Kinder csokoládét! – míg az „El.....k, az persze korhatár nélküli ...

Balet

A minap a szokásos szórakozásom (YouTube-nézés) során ☺ egy érdekes videóra bukkantam. Már nagyon régi főbiám a balett! Gyerekkorom óta képtelen voltam megszeretni. Tudom, velem van a baj! ☺ A balettet látványától szinte görcsbe rándul a lábam. Számomra abszolút „természetellenes” ez a mozgás. ☺ Főbiámat a balett témában készült videók sok mindenben „igazolták!” Látva a balett-táncosok lábairól készült képeket, no meg a röntgenfelvételeket is, háát, mit mondjak? ... Fenntartásaim teljes mértékben beigazolódtak. Ezek után végképp kiakaszt, ha balettet látok, mert azonnal eszembe jutnak az említett képek. Elgondolkodom (tudom nem kéne, mert sehová sem vezet), hogyan tetszhet ez valakinek? Persze lehet, hogy nem is gondol bele a fentiekbe. Lehet, hogy nem látott még ilyen lábokról készült fotókat? Nem gondol arra, hogy a szórakoztatásáért mekkora árat fizet egy balett-táncos? Hangsúlyozom, nem dobok senkire sem követ, akinek tetszik a balett, DE kicsit utána olvasva: írva vagyon, a balett-táncosok – mozgásszervi betegségeik miatt – már a harmincas éveikben nyugdíjba kényszerülnek. Mindezt miért? Lelki szemeim előtt megjelenik a római arénák képe. ☺ A gladiátorok időt s energiát nem sajnálva edzették magukat a nép szórakoztatására (épp mint a balettosok), aztán egy vereség véget vetett az életüknek. Na mármost, a Bolsoj Balettben táncolni, aztán „meghalni”, teljesen olyan, mint az arénában fellépni, majd A „Dicsőség” bármi áron? Nem tehetek róla, de nekem a nézők részéről tanúsított „vérszomj” is felsejlik. (tudom, ez már beteges) ☺.

Na kérem, ennyit a balettos sirámomról! ☺

Hegymászó

Már megint egy cím, amin zsörtölődök. Az előzőekben a baletten bosszankodtam, de már menet közben beugrott a „hegymászó” dolog. Ez újfent egy olyan ügy, ami érthetetlen számomra. Nem maga a hegymászás, mert azzal semmi gondom. A gondom a Himalája, illetve bármilyen hegy veszélyes csúcsainak, a sziklafalon kersztüli megmászóival van. Persze akad gondom a magyarországi hegymászók dolgaival is. 😊 De menjünk csak sorban! Hallgatom az egyik „hegymászó” beszámolóját. Nekiszögezik a kérdést: Miért mászik hegyet? Most jön az a válasz, amitől én mászkok a falra! 😊: „Hogy bebizonyítsam magamnak, meg tudom csinálni.” OK, semmi gond, bizonygasson magának, DE olvasom, leesett a hegymászó a sziklafaláról, a tűzoltóság nagy erővel vonult ki, és több órás erőfeszítés árán vitték fel a szakadékból, hogy a mentő kórházba szállíthassa. Nincs olyan tél, hogy ne hallaná az ember: „A hegyimentőknek több órás áldozatos munkával sikerült XY-t megmenteni.” Mint mondtam, azzal nincs gondom, hogy bizonyítani akar magának a hegymászó, DE azzal már van, hogy „bizonyítási kényszerével” más emberek életét kockáztatja. Aszfaltos szerpentin visz fel a hegy tetejére, de a bizonyítási kényszer miatt az életveszélyes sziklafalon keresztüli utat választja, mindenféle biztosítás nélkül, mert hát ő azt is bizonyítani akarja, hogy neki az sem kell! Képeket mutatnak a tévében, hogy Nepálban sorban állnak a „hegymászók”, hogy feljussanak a csúcra. Hosszan kanyarog a sor, oly sok a várakozó. Olvasom, hogy hetvenegynéhány éves nő, tizenhétéves lány és még sok hasonló „érdekes” mászó ért fel a veszélyes csúcra. Olvasom: egy magyar hegymászó már sokadik éve próbálkozik feljutni. Nepáli serpák hada viszi a felszereléseit, aztán hirtelen rosszra fordul az időjárás, és fuccsba megy a vállalkozása. Természetesen nyilatkozatának rögtön az elején leszögezi: „Jövőre újra megpróbálom.” Igen, ezt a bizonyítási kényszert a szponzorok magától értetődően támogatják (fizetik). Elmondják, milyen embertelen körülmények vannak odafent, s hogy mindenki magára van utalva. Ha mégis lelki kényszert érez a hegymászó, hogy segítsen embertársán, mindketten meghalhatnak (volt rá példa, hogy meg is haltak). Ha sikerülne a célt elérni, fölírnák a „nagykönyvbe”, hogy XY ötszázakárhányadikként, vagy egy másik csúcs elérése után háromezerakárhányadikként fölmászott a csúcra? Ezek szerint, ha ez megtörténik, akkor már „bizonyított” magának? És? Akkor most jöhet egy újabb hegycsúcs, amit hatezerakárhányadikként fog megmászni? Ismét egy „bizonyítás”? Én elhiszem, sőt biztos vagyok benne, hogy ez hatalmas teljesítmény! DE mi végre? Milyen „értelmes” célja van ennek? – persze túl azon, hogy „bebizonyítsam magamnak, meg tudom csinálni?” Vagy nem – és akkor belehal a bizonyításba, és még mások is belehalnak az ő bizonyítási kényszerébe!

Megkérdeztékt, miért evett meg annyi palacsintát, hogy kórházba kellett szállítani. „Be akartam magamnak bizonyítani, hogy be tudok kerülni a Guinness Rekordok Könyvébe” – jött a „meglepő” válasz.

Hiába, a bizonyítási kényszer nagy úr! 😊

A rend őre

A minap az egyik boltos egy balhézó ember miatt betelefonált a rendőrségre. Eltelt egy óra, nem történt semmi. A balhézó kiment az út közepére és riogatta az autósokat. Végül lefeküdt az útra. A boltos nem tehetette meg, hogy ne figyeljen oda. Megállította az autóval épp arra járó polgárőröket, kérve őket, hogy intézkedjenek. Azok is felhívták a rendőrséget – semmi eredmény. Közben elment két rendőrségi autó is, de nekik biztosan más dolguk volt. Közel két óra „tökölődés” után a boltos kiállt az arra jövő rendőrautó elé, mely kénytelen volt megállni. A rend őre közölte boltosunkkal, hogy ha név szerint feljelentést tesz a randalírozó ellen, akkor eljárást indít, DE HA NEM, akkor őt fogja feljelenteni a hatóság akadályozásáért! Boltosunk akkorra már eléggé felfokozott állapotba került, és közölte a REND ŐRÉVEL, ha nem intézkedik, akkor ő fogja feljelenteni. Mert miért is kell megvárni, hogy egy autó elüsse azt a szerencsétlent, és majd akkor kelljen kijönniük helyszínelni? Én sok mindent megértek, DE ha jól tudom, még mindig érvényben van a „Szolgálunk és védünk!” jelmondat. Tudom, sok-sok munkája van a rendőrségnek, DE soha nem szabadna elfelejteniük, hogy a LAKOSSÁGÉRT vannak! Én még azt is hozzátenném, hogy állandóan dolgozniuk kellene azért, hogy a lakosság bizalmát mindig magukénak tudhassák, mert ez elengedhetetlen ahhoz, hogy szolgáljanak és védjenek, és hogy munkájukat magas szinten végezhesék!

Biciklisek
és a – szóval mások

Most a biciklisekről „elmélkedem.” Nagyon emlékeztetnek a fotósok közötti „ellentétekre.”

☺ Mint „köztudott”, a fotósok közötti „ellentétet” az analóg és a digitális technika okozza. A biciklisek közötti „ellentét” az emberi erővel hajtott járgány (az egykerekű, a kétkerekű, a háromkerekű, sőt több... ☺), valamint a pedelec kerékpár- (az ilyen-olyan, de lényegében elektromos meghajtású kerékpár) használók között van. Ugyebár a kerékpár hajtása nem kis energiát igényel. A bringahasználók sok-sok kilométert „tekernek”, ami beépül az életmódjukba, és valamilyen szinten büszkévé is válnak a teljesítményükre. Hallgatok egy beszélgetést: „Nagymaroson, az utcában, nagyon finom rétest sütnek, oda járok biciklivel rétest venni”. Húha! Esztergomból eltekerni Nagymarosig, sőt, abban a bizonyos meredek utcában fölhajtani a rétesboltig – nem semmi! Aztán kiderült az igazság, hogy ezt egy pedeleccel tette meg az illető. Jah kérem, az egy „icike-picikét” más megítélés alá teszi ezt a réteszeretetet. ☺ De a „sportteljesítményt” illetően, hááát vannak fenntartásaim! ☺ Illetve: én mosolygok az egészen, mint ahogyan mosolyogtam az analóg és a digitális fotózás közötti „ellentéteken” is. Ott egy fotóművész megfogalmazásával értettem egyet, miszerint: „Egy ’kattintgató’ is csinálhat nagyon jó képet. A fotós, és a ’kattintgató’ között az a különbség, hogy egy fotós elképzeli egy képet, azután megkeresi a lehetőséget, hogy megcsinálja. Amikor elképzeli a képet, már pontosan tudja, hogy azt ’ezüstre’ (mármint filmre), vagy lyukkamerával, vagy digitális géppel lehet úgy elkészíteni, ahogy azt megálmodta”. Na mármost, én úgy fogom föl a dolgot, hogy addig is levegőn van az illető (mármint a pedelec használó). ☺ Így legalább hírt ad olyan helyekről, ahová én, a lusta, lábbalhajtottbicikli-használó biztosan nem tekerem el! ☺

Már megint az „építészetről”

Már morogtam az „építészetről”, és gondoltam, többet nem teszem, DE ezen „megrázó” ☹️ élményeket ki kellett adnom magamból.

Szerencsére városunkban (Esztergomban), hosszú idő után, végre felújítanak különböző dolgokat, épületeket stb. Történt pedig, hogy a Bástya áruház melletti feljárót, elkezdtek felújítani. Legyen a munka akármekkora is, annak én személy szerint nagyon örülök. Aztán eljutottak a feljáró lefestéséhez, amikor az egész dolog fölötti örömöm bosszúsággá vált. Igen, tudom, régi igazság, „ízlésről nem érdemes vitatkozni.” Igaz, DE mégis! Olyan lehetetlen színt kevertek ki, ami egy borzalom lett. Tudni kell, hogy a régi szín pasztell zöld volt, az új szín pedig egy borzasztóan vad, képtelen kék lett. Sok embert megkérdeztem, nem találtam senkit, akinek kicsit is tetszett volna. Szerencsére kijöttek városunk jó ízléssel megáldott illetékesei, és ígéretet tettek: „Nyugodjon meg, ez biztosan nem marad így!” Na mármost, két színmintát festettek fel az egyik falra, és szerencsére megtörtént a feljáró átfestése az emberek által több szavazatot kapott színűre. Elgondolkodtam, vajon ki a fészkes fene adta azt a bizonyos színmintát? Jah, és azon is, hogy vajon kifizették-e az elkövetővel a selejtet? A „hisztimet” igazából azért adom elő, mert ismét történt egy „borzalmas”, sok szempontból elkésztető dolog. Nem csak azért, mert csúf lett valami, hanem azért is, mert a városközponti épületre már nagyon ráfért, hogy hosszú évek után végre megújuljon a külseje, és ezt az „elcsesztést” hosszú évekig kell nézniük a város lakosainak. És már megint a színnel van problémám! – ugyanis sikerült a „hozzáértőnek” egy igazi „börtönszürke” színt kitalálnia. Hozzáértőnek? Én csak „színdiktátornak” hívom az illetőt, legyen az bárki is. Noha ez az épület – az egykori „Három Szerecsen” vendégfogadó helyén álló „árkádós ház” – lakóinak magántulajdonában van, szinte uralja a városközpontot, emiatt városi támogatással történt homlokzatának felújítása. Nagyon ráfért már, málladozó homlokzata, ami most szépen megújult, kifejezetten rontotta a városképet. Szép, szép, csak megint a szín! Mint hallom, az ott lakóknak nem volt beleszólása a színválasztásba. Nem értem! Ha a „színdiktátor” korábban már tévedett, és felülbírálták a hülyeségét, most miért nem lehetett kitenni, mondjuk legalább három színmintát, és a „ZEMBEREK” véleményét figyelembe venni? Erre a „legeslegeslehangolóbb szürkére” csak elutasítást hallottam, pedig sok embert megkérdeztem. A „LEGELFOGADÓBB” vélemény az volt, hogy „majd megszokják.” – Nem! Beletörődnek! – azért az egy kicsit más. Az épület eredeti színe pasztell sárga volt. Ez a „szürke”, teljesen olyan, mintha egy füstös kízókamrárt a hóhér kimeszeltette volna, és a fehér mészt, kevered volna a falon lévő korommal! ☹️ Sokat lehet olvasni a színek melegségéről vagy „hidegségéről.” Ugye vannak meleg – szerethető, barátságos – színek, és olyan hideg – rideg, nem kedvelt – színek is, mint ez a szürke. Igen, tudom, ez egy külön „tudomány”, de a tapasztaltak szerint a színdiktátor híján van eme tudománynak. De könyörgöm, akkor ne engedjék, hogy egy személyben döntsön egy, az egész városközpont látványát érintő kérdésben.

Apropó, rémálom! ☹️ Svájc – ahol minden apró-cseprő kérdésben „népszavaznak”. ☹️ Talán nálunk is beleférne, hogy egy ilyen ügy eldöntésébe beleszólhassanak a „zemberek”.

Nem tudom, ki is az „illető” színdiktátor, de talán érdemes lenne megszabadulni tőle, hogy további ténykedése ne nyomja rá bélyegét VÁROSUNK hangulatára!

Igen, ha már a bevezetésben beígértem a „morgolódást”, hát meg is tettem! ☹️

Értékrend

A minap bementem a közeli zöldségesbe vásárolni. Látom, van nagy szemű bab, olyan igazi salátának való. Kértem egy csomaggal. Elbeszélgettünk, hogy mi volt régen, amikor a bab még a szegény emberek étkének számított. Aztán megemlítettük a másik „szegényember” kaját, a töpörtyűt, ami ma már nem tartozik az olcsó étkek közé. Nem az árakról beszélek, hanem az értékekről, illetve azok arányáról. Vegyük a töpörtyűt! Egy kiló töpörtyű, a vásárlás helyétől függően, háromezer forint felett van. Egy kiló karaj – a kedvenc áruházamban – ezerkétszáz forint. Majd három kilót lehetne vásárolni egy kiló töpörtyű áráért. Valamikor egy kiló karaj árából több kilónyi töpörtyűt lehetett kapni. Mikor és miért fordultak meg ezek az arányok? Ez látszik a bab árán is. A kilónkénti ára kétezer forint körül jár. ... És megint csak a karajhús árával példálózom. Mi történt? Miért fordultak meg az értékek? Persze a beszélgetés itt nem állt meg, áttértünk a szolgáltatások árára, aztán a pékárukra, meg a ..., meg a... ☺ Meghökkenítő visszaemlékezés született a beszélgetésből.

Lázálom

Terasz, reggeli, aztán a hintaágy, alvás, és álmodom. Már nem irkálghatom le a reggelizés utáni álmaimat, de ezzel az eggyel kivételt teszek, mert annyira bizarr és abszurd.

Szóval, magamra húztam a hálósákat, és mire belemelekedtem, már aludtam is. Álmomban megjelent egy nagydarab ember, japán emberekkel beszélgetett, és éppen azt magyarázta, hogy nekünk, magyaroknak is van egy barna pötty a fenekünkön gyerekkorunkban, mint nekik, japánoknak. Arra gondoltam, hogy ezt az én édesanyám – midőn tisztába tette a fiát – egy vizes pelenka sarkával mindig letörölte. Gondolom, ezt más népek anyukái is megteszik, így nem értettem, miről is van szó. ☺ Aztán változott a kép, a nagy ember egy pulpitus mögött állt, és azt magyarázta, hogy fel kell darabolni a fővárosunkat. Elképzeltem (persze csak álmomban), hogy először kerületekre (az megvan), aztán önálló utcákra történne a feldarabolás, minekutána minden utcának saját polgármestere és apparátusa lenne. Fokozva a lehetőséget, az utcák sem maradnának meg, azokat háztömbökre kellene osztani, és minden háztömbnek, sőt, minden háznak saját polgármestert választani. Persze a vízióm itt nem ért véget, a ház minden lakásában is önálló polgármester és apparátus működne. Persze ha többszobás a lakás, ezt tovább lehetne fejleszteni, szobánként kellene polgármester és apparátus! Megint változott a kép: Egy másik ember tartott előadást arról, hogy azt a bizonyos pénzügyintézetet, amit az előbbi úr elnököl, fel kellene darabolni. Elképzeltem, hogy a pénzügyintézet minden állampolgárnak kiutalna egy, azaz EGY forintot. Ezt persze postán keresztül tenné, amikor is minden pénzfeladás legalább százötven forintba kerülne. Persze utalni is lehetne, ekkor a címzett értesítést kapna a telefonjára, hogy fáradjon be a pénzügyintézetébe, ahol felveheti az utalt összeget, az egy, azaz Egy forintot. Külön részleg – mit részleg? –, külön bank intézné a kamu-euróban történő hiteleket, ugyancsak külön bank a pénzügyintézet festményeinek az ügyeit. Itt felébredtem. Berohantam a lakásba és megmértem a lázamat. Jelentem, harminchat és fél fok volt. Megnyugodtam és elmentem dolgozni – valakiknek azt is kell! ☺

Egy újabb agymenés

Esténként rendszeresen megnézem az elektronikus postafiókaimat. Természetesen, ha akarom, ha nem, látom az internetes hírportálok híreit.

Olvasom: „Több ezer kivégzett skót ’boszorkánynak’ adnak utólagosan kegyelmet”. Tovább olvasom: „...kétezeregyben a salemi boszorkányper elítélteiről állapították meg, hogy ártatlanok”. Na végre! Most akkor életre kelnek? Ja, azt nem. Kétségkívül, ha valakinek az őst kivégezték egy ilyen váddal, elvárhatja, hogy „rehabilitálják”. Ez idáig tök rendben van a dolog. Érdekes, nem is kellett kimennem aludni a teraszra, hogy hülyeségek jussanak az eszembe, ugyanis továbbgondoltam a történeteket: Mi van a hamis tanúkkal? Mi van a bírókkal, akik az ítéletet meghozták? Mi van azokkal az egyházi személyekkel, akik részt vállaltak eme gaszágban? Mert hát, ha nagyon belegondolunk, azzal még semmi nincs rendben, ha kijelentjük, hogy hamis, agyament dolgok miatt végeztek ki, kínoztak meg ennyi embert. Valamiért az embernek hiányérzete támad – nekem legalábbis igen. Érdekes ez a világ! Igazából, ha valaki ilyeneket csinál, az a történelem szerint büntetlenül megúszhatja? Mert hát azokat a tanúkat, azokat a bírókat és azokat, akik a fenti baromságokat elrendelték, igazság szerint el kellene ítélni! Mit? Hogy hülye vagyok? 😊 Hát, lehet, DE akkor most mi van? Büntetlenül lehet ilyen hülye ítéleteket hozni? Továbbgondolom a dolgot. Akkor most bocsánatot fognak kérni a boszorkánynak titulált nők köbükunokáitól? És ha azok visszakérdeznek, hogy mi van a gyilkosokkal? Mit mondanak nekik? Hogy régen volt? Vagy most, posztumusz elítélik a tetteseket is? Ezeket a dolgokat nem tudom hová tenni. Félreértések elkerülése végett mondom, én nem tudom, hogy mit kellene csinálni. De azzal, hogy most bevallják, „Mégpedig boszorkányok nincsenek, sőt nem is voltak”, nem lehet mindent meg nem törtéنتé tenni. Már egyszer elmeditáltam hasonlóan. (A British Múzeumban sok-sok más országból elrabolt kincset őriznek, melyeket persze nem adnak vissza a jogos tulajdonos országoknak. Sőt, olyan is volt a történelemben, amikor az indián kincseket elrabló spanyol Armada kirablásáért lovaggá ütöttek egy angolt, aki a továbbiakban a Sir Francis Drak nevet viselhette – az indiánokat megillető kincs persze Angliába került, nem szolgáltatott vissza az indiánoknak.) 😊 Szóval, a tévét – az idegeim megkímélése érdekében – már nem nézhetem 😊, de most már a netet is ki kell zárnom az életemből? 😊 Ideje lenne elgondolkodnom azon, hogy normális vagyok-é? 😊

„Te mindenből viccet csinálsz?” – hallgatom a szemrehányásokat. De most tényleg, mit lehet csinálni a röhögésen kívül, ha ilyen „képtelen” dolgokat olvasok? Hogyan álljam meg, hogy a fantáziám ne jusson ilyen „vad” következtetésekre? Szóval, most már naponta nézni fogom a híreket, nehogy elszalasszam „A Hírt”, miszerint megvan a mindent megoldó megoldás, és! 😊

A minap olvasom: „Dzsallianvala Bagh, az északnyugat-indiai Amritszár város Aranytemplomának, a szikh felekezet legfőbb szentélyének a parkja. Ezen a helyen lőtt az indiai függetlenségi mozgalom vezetőinek őrizetbe vétele ellen tüntető tömegbe 1919. április 13-án a brit gyarmati hadsereg, a vérengzésben az akkori hivatalos adatok szerint 379-en haltak meg. Igaz, későbbi történészi becslések szerint a tényleges halálos áldozatok száma elérhette az 1500-at.” Tudom, a mai angol emberek erről mit sem tehetnek, de most lázasan keresem, hogy ki és mikor kért ezért a véres tettét bocsánatot. Ja igen, tudom, hülye vagyok!

😊

Bejgli

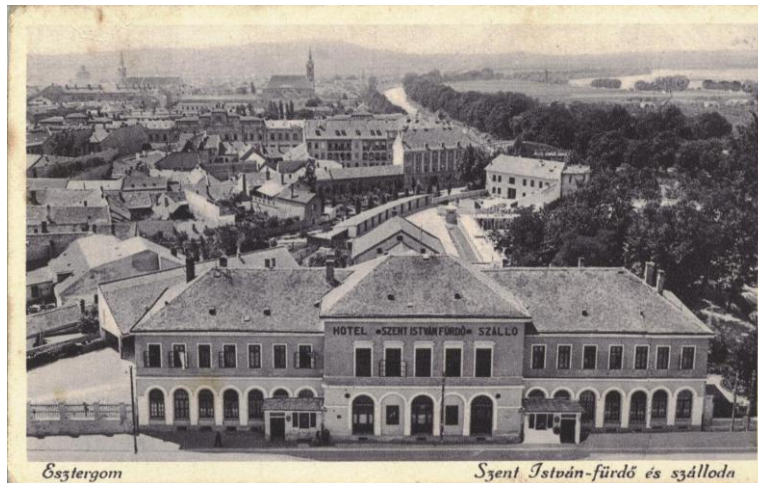
Már „értekeztem”, illetve inkább azt mondanám, örömködtem a „bájliról”. Ez most inkább bosszankodás. Minden évben így „karátson” táján, megművelünk vala négy rúd „bájlit”. Bevallom, mi beleteszünk minden földi jót, ☺ úgymint „mazzsolát”, mindenféle aszaltgyümölcs darabkákat. Nekem az a jó „bájlit”, amiben a tészta csak nagyítóval található meg. A töltelék persze lehet nagyon vastag. ☺ Már gondoltam rá, hogy nagyon vékony réteslappal kellene próbálkoznom, és persze nagyon vastag töltelékkel! ☺ Namármost, én így szeretem a „bájlit”! Barátom elkezdte magyarázni, hogy ő elolvasta (szerintem nem, csak idegelt vele) a „nagy élelmiszer könyvet” és ott pontosan le van írva, hogy milyennek kell lenniük az arányoknak. „És különben is, egy celebsztárséf is elmagyarázta, hogy...”, és ami nem olyan, azt csak akármilyen TEKERCsNEK lehet nevezni. Közöltem vele, engem ez nem érdekel. Nekem az a „bájlit”, amit én szeretek, és amit élvezettel készítünk a nejemmel. Vitáztunk, aztán meguntam. Elképzeltem, a köbükdédnagyamám, hogyan a fenébe csinálhatott „bájlit”, amikor még nem létezett „nagy élelmiszer könyv”, és nem voltak celebsztárséfék? Hogyan hívhatták a „bájlit bájglinak”, mondjuk Debrecenben, és mondjuk Sopronban? Biztos vagyok benne, hogy nem ugyanazokat az arányokat és összetevőket használták. Arról megint nem beszélve, akkor még nem úgy működtek a „recept előírások”, hogy mérjél ki háromszáznegyvenhét gramm akármit, hanem pohárral meg akármikkel, sacc per kábé öntötték össze a hozzávalókat. Aztán meg azt tettek bele tölteléknek, ami éppen volt a háznál. A szegények szegényes „bájlit” sütöttek, a gazdagok, tehetősebbet. Akkor, most egyik évben „bájlit” volt, a másik évben meg mákos, vagy dióstekercs, mert az nem felelt meg a „nagy élelmiszer könyv” „bájlit” definíciójának? Ugyan, milyen agyament hülyeség ez? Engem igazán az bosszantott fel, hogy miért is hülyülünk el mi emberek, hogy ilyen „élelmiszer könyv” mondja meg a tutit? Rájöttem! Ezek a mondvacsinált „előírások” azért kellene, mert egy nagy rakat pénzt lehet lenyúlni a kedves kuncsafról, akinek előírták hogy HACCP előírásoknak kell megfelelnie. Előírják a receptet. Előírják, hogy kétszázhuszonnyolc egész öttized fokon süsse azt a bizonyos dolgot. Így elő lehet írni, a hőmérőhasználatot is. Már nem jó nagyanyáink szemrevételezős módszere. Nem csak hogy előírják neki, hanem ki is találják a hülye szabályokat, amire hivatkozni lehet, és büntetni. Elképzelem, áll a „kedves” szabványellenőr, kezében egy tolómérő, mit tolómérő, az csak tizedmilliméter pontosságú, egyenesen mikromérővel méregeti a „bájlit” tésztavastagság, és a töltelék vastagságának az arányait, és ha az nem felel meg a „nagy élelmiszer könyv” „szabványának”, meg a celebsztárséf hülyeségének, akkor nem használhatja a „BÁJGLI” elnevezést, és ráadásul jól meg is lehet büntetni őt! Egyfolytában csak az jár az eszembe, hogy ez mekkora baromság! Igen, bevallom, vulgáris vagyok, nem finomkodtam, de tényleg bosszant az a nagyfokú idiotizmus! Szóval, én olyanra csinálom a „bájlimat”, amilyenre akarom, és én következetesen „BÁJGLINAK” nevezem a művemet. A bejglit meg csinálják a „nagy élelmiszer könyv” szabványai szerint, én teszek rá! ☺

Khm

Na kérem, hogy ne legyen igaza annak, aki azt híreszteli rólam ☺, hogy állandóan morgok, most azért is antimorgok, vagy mondhatnám azt is, hogy örömködöm.

Én úgy fogalmaztam mindig is, hogy nem érdekel, ki egy akárminek a tulajdonosa, csak ne egy romot kelljen nézegetnem. Na mármost régről kezdem, a Mária Valéria szálló átadását kétezerkilenc végére tervezték, most kétezerhuszonegyet írunk, mire Grand Hotel Esztergomként végre megnyílt. Mint mondtam, engem nem érdekel kié, de végre nem egy torzót kell néznünk. Aztán a nagy múltú Fürdő Szálló, ami ezerkilencszázkilencvenháromtól van bezárva. Gazdátlansága miatt egyre romosabb állapotba került. Több évtizedes romosodásából idén, kétezerhuszonegyben támadt fel, legalább a külsőjét illetően megújulva. (de már látszik, hogy a belseje is megújul) (Ja, és igen, a „szindiktátor”, most nem cseszhettem el a színt ☺) Serényen munkálkodnak a Sportszarnok megújításán is. Szemben vele működik a bicikli tereppálya. Sokat járok ki emlékképeket csinálni a vidámkodó fiatalokról és csak halkán árulom el, hogy én, a vén m..ha is végigmentem a biciklivel a pályán! ☺ Nem vagyok piáros, ezeket a dolgokat örömmel krampácsoltam be a gépbe, mert lassan alakulnak a dolgok, és már van minem örülni! Mellékelek két képet: egy régi képeslapot és egy, a „mai” felújított Fürdő Szállóról készült képet. A kép készítésekor beszélgettem az arra sétálókkal, és mindenki örült, hogy már nem kell szégyenkezniük a város közepén csúfalkodó rom miatt.

Na??????? Ugye, hogy ha nem muszáj, nem is morgolódom, sőt! ☺

Hal

A minap azt kérdezték tőlem, amikor a hetedik nemkönyvet harangoztam be valakinek, hogy „– Mi a fenéről tudsz még firkálni?” ☺ Igazából kevés irka-fírka az, amit előre eltervezek, többnyire az élet viselt dolgai íratják velem a hülyeségeket. ☺

Nálunk már nagyon régen a „karátsony” esti menü az ecetes-hagymás krumplisaláta és a rántott tonhal. Megint a gyermekkoromra hivatkozom, amikor is édesanyám, ugyanezt készítette. Emlékszem (érdekes, a gyerekkoromról mindenre ☺), hogy leettük a panírt a rántott tonhalról, és utána pikkelyenként eszegettük a halszeletet. Akkor még édesanyám vágta fel a tonhalat szeletekre. Igen, akkor még akkora halakat fogtak, hogy a húsuk pikkelyekre volt szétszedhető, és nem mellékesen olcsóbb volt, mint a sertéshús. Na kérem, mint mondtam, az élet írja a h....t. Nejem készülődik a vacsorakészítéshez. Panírozza a „tonhalfilét”. Hááát igaz, szálka ma sincs benne, DE szép, pikkelyeire szedhető darab sincs! ☺ Közben halljuk a rádióból, hogy „Magyarországon, milyen kevés az egy főre jutó halfogyasztás – a fagyasztott halakból meg pláne.” Nejem a vége felé már egymásra rak két-három kis halszeletet, és úgy panírozza be. Mondom neki, arról nem volt szó, hogy halrudacskákat fogsz gyártani! ☺ Ha akarom, ha nem, el kell gondolkodnom a „túlhalászatról”. Szegény utódok, lassan csak akváriumai haldarabokból készült halrudacskákat fognak tudni vásárolni. ☺ Igen, látom a tévében, hogy a nagy tonhalakat (elvétve, de még akadnak, ám ritkák, mint a fehér holló, ezért áruk az egekbe szökik) a japán piacokra viszik, és csillagászati árakon értékesítik – sushi készül belőlük.

Jéééé! Megoldottam a kérdést! Ezek szerint, még van „pikkelyekre” szedhető tonhalhús, csak kellően gazdagnak kell lenni hozzá! A csórikáméknak meg ☺ itt vannak a „halfiléből” készült művek! ☺

Szingularitás

Na kérem, előre leszögezem, én biztosan nem fogom tudni senkinek elmagyarázni a szingularitást! (se) 😊

Ez egy kedvenc szavam lett a megmagyarázhatatlan dolgokra. Ugyanis, ha valami számomra érthetetlen dolog történik, kijelentem: ez a szingularitás. Ahogy olvastam róla, egyre inkább arra a következtetésre jutottam, hogy ezt a szót valójában erre találták ki! Sőt, ma már tudományágakra oszlik a szó. Van matematikai szingularitás, gravitációs szingularitás, és nem sorolom tovább. Az én találmányom a KÖZÉLETI szingularitás. 😊 Ha valami igazán megmagyarázhatatlan közéleti dologgal találkozom, mielőtt nagyon fölbosszantanám magamat, kikiáltom szingularitásnak. Rögtön megnyugszom, és nem is próbálom megérteni. Most azt hiszik, hülye vagyok (igaz, de...). 😊 Példa: „A matematikai szingularitás olyan 'egyedülálló' pont, amelynek környezetében a matematikai függvény szabályos, de amelyben a függvény ezt a szabályosságot elveszti.” – Tetszenek érteni? A pont környezetében még szabályos, de a pontban, aminek ugye tudjuk, hogy nincs kiterjedése, elveszíti a szabályosságot! Ugye hogy milyen egyszerű? Mi a fenét kellene ennél többet érteni? Na most, mindenki gondoljon egy olyan közéleti dologra, ami számára érthetetlen! Megvolt? Na, ez a közéleti szingularitás! Nem kell megérteni! Hogy nap mint nap vannak ilyen érthetetlen dolgok? Igen, a szingularitás (elve) ezért egyre népszerűbb! 😊

Mondom én, pártállástól függetlenül, hogy mindenki megél érthetetlen közéleti dolgokat. Nyugodjon meg, illetve most már nevezze azokat szingularitásnak! 😊 Ha esetleg súlyosabb közéleti problémája van, és nem elégítené ki a fentebb említett dolog, akkor olvassa el a „gravitációs szingularitás” elméletét, és azt használja a problémájára! 😊 Na persze, jól meggondolva, ezt az irkafirkát betehetem volna a „Hülyeségek” cím alá is, de mivel van ez a szingularitás, nem kell megmagyaráznom, miért nem oda tettem! 😊

Játszóhely

Kétezerhuszonegyben Esztergomban rendezték meg, a MCC Fesztet (a Mathias Corvinus Collegium Fesztivált). Én nem erről regélnék! 😊 Ennek keretében a Kis-Duna sétányon az egyik fa köré különböző magasságú dobogókat építettek, majd bevonták műfűvel. Ezen a dobogón állt korhű ruhában a kikiáltó. Szóval, ez úgy volt kiképezve, hogy a fa tövében az aszfalt fölé kitüremkedett gyökereket fedjék be ezekkel a dobogókkal. A dobogók körbevették a fatörzset. Aztán vége lett a fesztiválnak, elbontották az „építményeket”, az itt említett dobogók kivételével. Eddig azért nem értekeztem erről, mert féltem, hogy valamelyik „illetékes” elolvassa örömködésemet, és nyomban elbontják a dobogókat. Pedig azt kimondhatatlanul sajnálnám! 😊 Ugyanis ez az építmény a szüleikkel a Kis-Duna parton sétáló gyerekek kedvenc szórakozóhelyévé lett! Már számtalanszor megálltam, amikor arrafelé bicikliztem, mert nem tudok betelni az elém táruló látvánnyal. Ennyi önfeledten játszó gyereket még a játszótéren sem látni. Sokszor beszédbe elegyedtem már szülőkkel, és megállapítottuk, hogy ennél kedvesebb játszóhely nem akad a környéken. 😊 Elgondolkodtam, hogy a gyerkőcöknek ott van a milliókért kiépített csilli-villi „eukomfortos” játszótér, mégis ez az „otffelejtt” dobogóegyüttes a kedvenc! Zöld a műfűtől, mászhatnak rajta a kicsik, egyikről a másikra átugorhatnak a nagyobbak. Szóval, korhatár nélküli játszóhely, ami mellett nem tudnak elmenni a gyerekek (úgy a szülők bevallása, mint az én tapasztalatom szerint is). 😊

Bevallom, egyfolytában drukkolok, hogy nehogyan elbontassák!

Irka-firka, hülyeségek, morgolódások, grafika,

valamint

emlékép,

ismét:

molnár lászló

ISBN: ~~most nincs!~~ DE VAN! : WC-00

És még valami: ezzel az „akármivel”, heten vannak a

nemkönyvek, mint a gonoszok!